

lemmer da skulle faa den Forestilling, at vi deroppe levede Norden for, hvad man her i Danmark kalder Lands Lov og Ret.

Jeg skal blot omtale, at jeg i Fjor ved Finanslovens 1ste Behandling henstillede til den daværende Indenrigsminister at tage denne Sag under velvillig Overvejelse, og senere paa Samlingen kom der en Deputation herind, udsendt af 3 Landboforeninger deroppe. Jeg talte med den, efter at den havde været hos Ministeren, og jeg fik det Indtryk, at man virkelig deroppe i disse Egne kunde vente nogen Forbedring. Jeg havde derfor haabet, at der paa det foreliggende Finanslovsforslag havde været en Bevilling dertil. Jeg er imidlertid bleven skuffet, og jeg tillader mig nu at forespørge den højtærede Minister, om man i en nær Fremtid tør vente nogen Forbedring ved Vildsund. Hvad Forholdene ved Salling-sund angaar, er der paa Finanslovens § 6 H., under Benævnelsen: Sallingsundoverfarten, en Bevilling hertil. Der er ved dette Sund sket en meget udmærket Forbedring. Der er kun den Skavank for Tiden, at den Dampfærge, der gaar i denne Fart, Dampfærge „Lille Bælt“, er saa gammel, saa skrøbelig, saa svag — ja, jeg kunde blive ved endnu adskilligt — at den er næsten umulig om Vinteren, saa snart der er Is i Fjorden. Den maatte derfor sidste Vinter gaa i Havn, og man maatte lade Dampskibet „Masnedsund“ besørge Overfarten. Men ved det var der den store Skavank, at det ikke kunde besørge Overfarten. Jeg har en Afskrift af et Andragende, der er sendt til Generaldirektoratet for Statsbanerne, hvori det hedder: „At, skønt „Masnedsund“ har besørget alt, hvad den kunde overkomme, og der paa anden Maade er besørget adskillige Vogne, henstaar der dog i Øjeblikket over 30 Vognladninger i Glyngøre, som det er umuligt at faa til Nykøbing, og der kommer flere Dag efter Dag“. Der skrives senere: „Et herværende Jernstøberi (i Nykøbing) har ca. 20 Vogne Støbegods klar til Afsendelse, og det er næsten uoverkommeligt at faa det ekspederet som Stykgods“.

Det vil heraf fremgaa, at Forholdene i Isvintre ere ganske utilfredsstillende. Det er derfor naturligt, at jeg blev glad ved at opdage, at der paa § 27 II. A. e. er opført en Bevilling til Anskaffelse af en ny Dampfærge til Helsingøroverfarten. Thi læser man Anmærkningerne, vil man deraf se, at det ad Omveje vil komme Salling-sundoverfarten til gode. „Lille Bælt“ betegnes deri som ubrugelig, kun egnet til Ophugning. Jeg vil altsaa anbefale, at

man tager meget velvillig paa denne Bevilling, medmindre Finansudvalget kommer til den Anskuelse, at vi oppe i Limfjorden ikke bør have andres aflagte Klæder; thi vil man unde os en noget mindre Type af en Færge end den, her er beskrevet, saa vil jeg selvfølgelig ikke have noget imod det.

P. Pedersen: Jeg skal blot tillade mig et Par Bemærkninger. Der kunde for mig være Anledning til at berøre forskellige Punkter paa Finansloven, men jeg skal indskrænke mig til at omtale et Spørgsmaal, nemlig det, som er anført paa Finansloven paa § 27: Bevillingen paa 17,000 Kr. til en Udvidelse af Sporskiiftene paa Ølstykke Station. I Anmærkningerne til Finansloven er dette motiveret ved de altfor indskrænkede Sporforhold, som nu ere til Stede. Det er ikke alene en Ulempe for de private, men ogsaa for Statsbanerne, og naar man kender Forholdene der, maa man indrømme, at der er megen Trang til en saadan Forbedring af Sporskiiftene. Jeg er derfor vis paa, at alle de Beboere, som have deres Station her, og som køre fra og til her, ere meget tilfredse med, at den højtærede Minister har stillet dette Forslag, og jeg har det Haab, at det kommende Finansudvalg saa vel som ærede Medlemmer ville stille sig velvillig til Forslaget. Det maa, som sagt, indrømmes, at paa denne vigtige Station, hvor der er saa stor Trafik som paa meget faa Mellestationer, er der stærk Trang til Forbedring. Jeg skal ikke komme videre ind paa Sagen, for det er der ingen særlig Grund til, men kun udtale min Tilfredshed med, at dette Forslag er fremkommet. Jeg haaber, som sagt, at baade Finansudvalget og ærede Medlemmer ville støtte denne Sag. Da Tiden er saa fremrykket, skal jeg indskrænke mig til disse Bemærkninger.

Philipsen: Jeg rettede i mine tidligere Bemærkninger en Forespørgsel til den højtærede Justitsminister, angaaende hans Stilling til Arbejdet paa at tilvejebringe Lovgivning med Hensyn til Samfundets forsømte Børn. Jeg holdt denne Forespørgsel med Vilje i saadanne Udtryk, holdt den saa objektivt som muligt for at bidrage mit til at fremkalde en Forhandling mellem Regeringen og Folketinget om denne Sag. Det var maaske noget naivt af mig at tro, at man under de nuværende politiske Forhold med Udbytte kunde vente en Forhandling mellem Justitsministeren og Tinget om denne Sag, men man føler sig over